

О смерті

Климентій Зиновійв

О смерте, смерте, чому ти так єстєсь страшна —
не тільки ти, леч твоя і пам'ять ужасна?
Кди ж богатих і вбогих нікди не минаєш,
але равно з душами всяких разлучаєш,
Яко то розмаїтих панов благородних,
так славних і преславних і великородних,
На високих гонорах породи шляхетної
і величайших властей фамилії славетної,
А особливе простих і великоможних,
чесних же і пречесних і ясновельможних,
Так зась гетьманов і крольов державних,
а посполу і царей великодержавних,
А затим єпископов всяких освященних
і всяких архієреїв преосвященних,
І з убогих духовних особ найподлійших,
а з ними також вп'ять і патріарх святійших.
Зачим давай довольно навет кому жити,
если то не мощно нікому опустити.